సినీవాలీ

"నాథా!

నన్ను ఒంటరిగా విడిచి వెళ్ళిపోతారా....మీరు! మన వివాహవేళ....మా తండ్రి జనకరాజు మీ చేతిలో చేయివేసి నన్ను ఎప్పుడూ ఎడబాయవద్దని, తోడునీడగా మెలగమని అప్పగించలేదూ? అవి అన్నీ మరచిపోతారా? పోనీ మన చిన్ననాటి చెలిమినైనా...."

*   *   *

సత్యానికి, ఏవో వెనుకటివన్నీ తలపువచ్చి ఉలిక్కిపడ్డాడు. కాని, అంతలో మళ్ళా తెలివి తెచ్చుకుని తన తొట్రుపాటును ఎవరన్నా గమనించారేమోనని అటూ ఇటూ చూశాడు.

....నాటకం నడిచిపోతూన్నది. సీత, రాముని అనేక విధాల బ్రతిమాలుకుంటూంది, తన్ను కూడా వెంట అడవికి రానీయమని. మధ్య మధ్య ఆ రఘుకుల తిలకుడు, ఆ అమ్మాయి మాటలకు అడ్డమువస్తూ పాటలతోనూ, పద్యాలతోనూ, రావడానికి వీలులేదని, ఉన్న సాధక బాధకాలన్నీ వివరించి చెపుతున్నాడు. ప్రేక్షక మహాశయులందరూ, ఎవరికి వీలయిన పోజులో వారు కూర్చుని........నాటకం చూస్తున్నారు.

....మనసంతా చెదిరిపోయింది. లేచి వెళ్ళిపోదా మనుకున్నాడు, లేవబోయి నాడు. మళ్ళా ఏమనుకున్నాడో, ఏమో, కూర్చుని జేబులోనుంచి కేసు వెదకి తీసుకుని,

సావకాశంగా సిగరెట్టు ముట్టించాడు. కూర్చుని అలాగే నాటకం చూస్తున్నాడు. కాని, ఏమీ తెలియడంలేదు. ఏమో అంతా అయోమయంగా ఉన్నది.

"డ్రింక్ తీసుకోరూ?"

సత్యం చప్పున తెలివి తెచ్చుకుని ప్రక్కకు తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వు మొగంతో అతన్ని పలుకరిస్తూంది. అతడు ఏమీ అర్థంకాక, ఆమె చేతిలో గ్లాసు వంక....తరువాత నెమ్మదిగా తల ఎత్తుతూ, చివరకి ఆమెవంక తేరిపార జూచాడు. మంజరి సాకూతంగా అతన్ని వీక్షిస్తూన్నది. సత్యం ఆ చూపుకు నిలువలేక తల తిప్పేసుకున్నాడు.

"కొంచెంసేపు బయట తిరిగివద్దాము రారూ ?"

నాటకం అతనికి తెలియకుండానే సగం అయిపోయింది. ఇంటర్‌వల్‌లో అందరూ బయటికి వచ్చేస్తున్నారు. తమిళ సోదరులందరూ ఆ అవకాశాన్ని వ్యర్థం చేయకుండా పొందానులు బయటికి తీసి కడుపుతీరా, కసితీరా వెత్తిల్ కన్యలకు దంత క్షతాలు చేస్తున్నారు.

మంజరి లేచి నిలుచున్నది. సత్యం రానని తల తిప్పాడు.

"రారూ అబ్బ! మళ్ళా ఇప్పుడే వద్దాంకాదూ, నాకు చాక్‌లెట్‌లు కావాలి" - సత్యం ఆమె మాటకు జవాబు చెప్పకుండానే, అక్కడ తిరుగుతూన్న ఒక పిల్లవాడిని పిలిచి, వానిచేత కావలిసినవి తెప్పించి ఆమెకు ఇప్పించాడు. తాను మళ్ళా తన ఆలోచనలో పడిపోయినాడు. మంజరి మాటే మరచిపోయినాడు. ఆమె అక్కడ కూర్చున్నదో లేదో ఆ ధ్యాసే లేదు అతనికి.

ఎంతసేపు నాటకమాడారో, యెప్పుడు అయిపోయిందో సత్యానికి తెలియనే తెలియదు. మంజరి అతన్ని బలవంతాన మేలుకొలిపి బయటికి తీసుకువచ్చింది.

అప్పటికప్పుడే చాలామంది వెళ్ళిపోయినారు. సత్యం తిన్నగా తలవంచుకుని నిదుర మబ్బుతోనే మంజరి వెంట వచ్చేశాడు. ఒకరిద్దరు ఎవరో పలుకరించినా వినిపించుకోలేదు. వారివంక చూడనైనా లేదు. యెలాగో బయటపడి కారులో యెక్కి కూర్చున్నాడు. మంజరి తనంత తానే యెక్కి అతని సరసను కూర్చున్నది.

"నిద్రా? అప్పుడే."

మంజరి అతనికి దగ్గరగా జరిగి ఆనుకుని కూర్చున్నది, చాలా దగ్గరగా.

సత్యం ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెం మసిలి మళ్ళా యథాప్రకారం మౌనముద్ర వహించాడు.

"యెందుకూ మాట్లాడరు? కోపమా...."

సత్యం బలవంతాన మెలకువ తెప్పించుకుని మనసులో వేదనంతా మాటుమడచుకుంటూ చిరునవ్వుతో "కోపమా నీమీద" అని మంజరిని మరీ దగ్గరకు లాగుకున్నాడు. ఆమె ప్రసన్న వదనంతో తన బాహులతను అతనికి పెనవేసి మోవి అందించింది.

"చూడండి ఎంత వెన్నెలగా ఉందో, అప్పుడే ఇంటికా? వద్దు, బీచికి వెళదాము."

"నాకు నిదురవస్తూన్నది" అని మత్తుతోనే అన్నాడు సత్యం.

"మరి, నాకు రావడంలేదు. మీరు....మీరు కూడా నిద్రపోకూడదు."

"చాలా పొద్దుపోయింది. ఇంటికి వెళ్ళవద్దూ? మీవాళ్ళు ఏమనుకుంటారు?"

"ఏమీ అనుకోరు. వాళ్ళకి తెలియదూ, మన మిద్దరమూ యెక్కడో షికార్లు కొడుతూంటామని!...."

"తప్పు క దూ?"

ఇంకోమాట రాకుండా, మంజరి తన పెదవి అడ్డుపెట్టింది. సత్యమూ అది గ్రహించి అంతటితో ఊరుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేశారు. మంజరి దిగి మెట్లమీద నిలుచున్నది. సత్యం ఒక గంతులో ఆమె దగ్గరకు ఉరికి "నేను వెళతాను" అన్నాడు.

మంజరి తెల్లబోయింది. వణుకుతూ గాద్గదికంతో..."ఇప్పుడా? వెళ్ళిపోతారా?" అన్నది.

సత్యం, ఆమెవంక ఉన్మత్తుడిలాగా చూసి, వెనుకకు నడిచి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరి చేష్టలుడిగి, అతడు పోయినవైపే చూస్తూ నిశ్చలంగా నిలువబడిపోయింది.

"సత్యం....సత్యం"

అతన్ననుసరించి వెళ్ళబోయింది. తెలివితప్పి క్రింద పడబోతూంది.

— యెవరో తలుపు తెరిచారు.

2

ఉదయిస్తున్న సూర్యుడివంక చూస్తూ, సత్యం మేడమీద కిటికీవద్ద నిలుచుని ఉన్నాడు. షేవ్ చేసుకుని, చక్కగా స్నానంచేసి, ఎప్పుడెప్పుడంటూ, కాఫీకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉబుసుపోవడానికి ఆ పరధ్యానంలోనే ఏవో ఈలతో పాడుకుంటూ నిరీక్షిస్తున్నాడు.

మెట్లచప్పుడయింది. అతి సావధానంగా వింటున్నాడు. యెప్పుడా దేవీమూర్తి యెదుట పడుతుందా అని తహతహలాడుతున్నాడు. రావడంతోనే, తనివితీరా కసితీరా....

"బావా !"

సత్యం చాలా విసుపుతోనూ, చిరాకుతోనూ వెనుదిరిగి చూశాడు. మోహిని కాదు, చిన్ని మరదలు. అల్లరిపిల్ల రమణ. కాఫీ ట్రే బల్లమీద పెడుతూ అతనివంక కొంటెగా నవ్వుతూన్నది.

మాటాడకుండా, బల్లదగ్గరకు వచ్చి కూర్చుని కప్పులోది కాఫీయో కషాయమో గమనించకుండానే రుచికోసమైనా నిదానించకుండా, ఒక గ్రుక్కతో అఖరు చేసేశాడు. ఆకులు వేసుకోనని, కొంచెం వక్కమాత్రం తీసుకుని, అలవాటు చొప్పున అనుకోకుండానే సిగరెట్టు అందుకుని ముట్టించాడు. ఊతంగా మొదటి దమ్ములాగి అఖరికి రమణమీద ఊదాడు.

"చాల్లే బావా ! నీవు ఎప్పుడూ ఇంతేను. ఏం పని లేదూ? ఎప్పుడూ సిగరెట్టు కాల్చడమేనా? ఉండు అక్కయ్యతో చెప్పి నిన్నేం చేయిస్తానో ?"

—సత్యం, తప్పించుకుపోవాలని చూస్తూన్న రమణను ఒడిసి పట్టుకున్నాడు... గులాబీ రేకులలాంటి బుగ్గలు ముద్దిడుకుంటూ.

"ఈ మాటకూడా చెపుతావు కాదూ, మీ అక్కయ్యతో?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అబ్బ! వదులు. ఏమిటి ఊరికే, ఇదుగో వదలవేం."

రమణ ఎలాగైనా వదిలించుకోవాలని పెనుగులాడుతూంది. సత్యం నవ్వుతూ విడువకుండా ముద్దిడుకుంటున్నాడు.

"....రమణా !...."

గుమ్మంలో నిలుచుని, ఈ అల్లరంతా చూస్తున్నది మోహిని....ఎప్పుడు వచ్చిందో సత్యం గమనించనేలేదు .... రమణవంక చుర చుర చూస్తూ,

"ఏమిటి అల్లరి ?" అన్నది.

రమణ ఏమీ మాటాడకుండా ఊరుకున్నది. సత్యం, భార్యను క్రీగంట పీక్షిస్తున్నాడు. తన వైపు చూస్తే కనుసైగతోనే పలుకరించాలని చెప్ప వాల్చకుండా ఆ అమ్మాయివంకే చూస్తున్నాడు. కాని, ఆ పిల్ల అతన్ని తల ఎత్తి చూడలేదు. అతనికి పెడమొగముగానే రమణ చేయి పుచ్చుకుని "క్రిందికి వెళుదాము రా, అమ్మ పిలుస్తున్నది" అని వెనుదిరిగింది. సత్యం మోహిని పైటచెంగు లాగాడు. రమణ ఇది గమనించి తప్పించుకుని నవ్వుకుంటూ క్రిందకి పారిపోయింది.

మోహిని ఏమీ మాటాడలేదు. సత్యం ఆ అమ్మాయిని సమీపించి కౌగలించుకున్నాడు.

"ఎందుకూ కోపం ?"

మోహిని మాటాడలేదు. అతనివంక సరిగా చూడనైనాలేదు.

"మాటాడవూ ?"

"...................."

"నీవు వస్తావని ఇందాకటి నుంచీ కనిపెట్టుకుని కూర్చున్నాను."

"పోనీ, కాఫీ అయినా తెచ్చిపెట్టకూడదూ ?"

....ఎన్నివిధాల పలుకరించినా మోహిని మాటాడలేదు. కోపమేమో అనుకుని అనేక సాంత్వనోపాయాలు ఆలోచించాడు. సిగ్గేమోనని చనవు చేసుకోవలెనని చూశాడు. కాని మోహిని మాటాడలేదు.

"సరే క్రిందికి వెళ్ళు" అని చాలా విసుపుతో ఆమెను వదిలాడు సత్యం. మోహిని సావకాశంగా మెట్లుదిగి వెళుతూ మలుపు తిరుగుతూ సత్యంవంక తమాషాగా చూసి, చకా చకా క్రిందికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ చూపుతో సత్యానికి మత్తెక్కిపోయింది. ఆ కపటాభినయాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోలేక పోయినందుకు తన్ను తాను నిందించుకున్నాడు. మోహినికి తనమీద చాలా ప్రేమ ఉన్నదని తెలుసును కాని, ఇంకా చిన్నపిల్ల గనుక ప్రౌఢలాగా నాయకుణ్ణి

అలయించే సత్తా ఉన్నదని గ్రహించలేకపోయినాడు. ఈమారు కనబడినప్పుడు — మళ్ళా మధ్యాహ్నం కాఫీ తెచ్చి పెడుతుంది కాదూ - కసితీరా....

.... కాని రోజల్లా మోహిని కనబడనేలేదు. భోజనంచేసి పైకి వచ్చేశాడు. బల్లమీద వక్కపొడి, తమలపాకు చిలకలు పెట్టి ఉన్నాయి. మోహిని చాలా చక్కగా చిలకలు చుడుతుందని అతనికి తెలుసును. కాని, ఆ అమ్మాయి తానై తీసుకునివచ్చి ఇచ్చే భాగ్యం లభిస్తుందేమో ననుకున్నాడు. ఆమె రాలేదు. కాఫీ వేళకు కూడా అతను నిద్రలో ఉండగానే ఎవరో అన్నీ బల్లమీద అమర్చి అతన్ని మేలుకొల్పి కనబడకుండా వెళ్ళిపోయినారు. మోహినియో, రమణో సత్యం చూడలేదు.

.... సాయంకాలం కూడా మోహిని కనబడలేదు. రాత్రి భోజనం చేసేటప్పుడు అతని మామగారు భార్యతో మాటలాడే ధోరణిలో సత్యం—మోహినీ, రమణా సినీమాకు వెళ్ళారని గ్రహించాడు. చాలా కోపం వచ్చింది. ఆ పాళాన, ఏదో సాకు చెప్పి, భోజనం చేయకుండానే లేచి వెళ్ళిపోయినాడు.

మేలుకుండా మనుకున్నాడు. కాని, తెలియకుండానే నిద్రపోయినాడు. మెలకువ వచ్చేటప్పటికి చాలా ప్రొద్దెక్కింది. మళ్ళా కొంచెంసేపటికి కాఫీ అందించడానికి రమణ ప్రత్యక్షం.

మామగారిని సమాధాన పరచి, ఆ పూటే బయలుదేరినాడు సత్యం అక్కడ నుంచి. పండుగకని వచ్చినవాడు ఎందుకు వెళ్ళిపోతున్నాడో అత్తమామలు గ్రహించలేకపోయినారు. ఎంత బ్రతిమాలినా ప్రయోజనం లేదని తెలిసి, మామగారు అనుమతించాడు అతని ప్రయాణానికి.

సత్యం మోహినికోసం ఎంతోసేపు నిరీక్షించాడు. రాలేదు. చివరికి బండిలో ఎక్కుతూ ఏ కిటికీలో నించైనా చూస్తున్నదేమోనని అంతటా కలయ జూశాడు. లేదు.

3

మన్మథుడి విజయపతాకలాగా ఆ అమ్మాయి పైట చెరుగు గాలికి ఎగురుతూన్నది.

....కారు చాలా వేగంగా పోతున్నది. బీచి ఒడ్డున ఆ అమ్మాయి ఎలా

ఉందో చూడటానికి అవకాశం లేకపోయింది సత్యానికి. కాని, జరీపని చేసిన చీరె చెరగు మాత్రం విస్పష్టంగా కనపడుతూన్నది. ఎంత దూరాన్నుంచైనా ఇంకా ఎగురుతూనే ఉన్నది. పిలుస్తూనే ఉన్నది; రమ్మని....!

సత్యం పరవశుడై పోయినాడు. ఆమె, కారూ కనుచూపుమేర దాటిపోయేదాకా అలాగే నిలువబడి పోయినాడు. తరువాత ఆ అమ్మాయి ఎవరో తెలుసుకోవాలని ఆమెను చూడాలనే ఆవేశంలో చీకటిపడేదాకా బీచి అంతా వెదికాడు. కాని కనపడలేదు. పోయే ప్రతి కారువంకా ఆ అమ్మాయి ఉంటుందేమోనని చూశాడు. చివరకు నిరాశతో పారిస్ కార్నరు దగ్గర బస్సు ఎక్కి ఏమీ తోచక, అప్పుడే ఇంటికి పోవడానికి మనసు ఒప్పక వెల్లింగ్‌టన్ దగ్గర దిగాడు.

— లోపలకు వెళ్ళి కూర్చున్నాడు, చీకటిలో మెల్లిగా దోవ చూసుకుంటూ. ఏదో కథ నడుస్తూంది. సత్యం ఏవో ఆలోచించుకుంటూ, తన ధోరణిలో తానున్నాడు.

.... అయిపోయింది కాబోలు, ఉన్నట్టుండి దీపాలు వెలిగినాయి. సత్యంకూడా ఊహాజగత్తులోంచి బయటపడి లేవబోతున్నాడు.

.... ఆ చీరచెరగు !....

సత్యం ఆశ్చర్యంతోనూ, సంభ్రమంతోనూ పక్కకు తిరిగి చూశాడు. ఆ అమ్మాయి అతని చెంతనే, అతన్ని తాకుతూ కూర్చుని ఉన్నది. దిగ్భ్రమతో నిలుచున్నవాడు అలాగే ఉండిపోయినాడు.

ఆ అమ్మాయి....ఎంతో బాగుంది!

.... సత్యంవంక తేరిపార చూసి అతని ముందునుంచే నడచిపోయింది. అతడు ఆమె వెళ్ళిపోయేదాకా అలాగే నిలుచుని కదలలేక పోయినాడు.

అందరూ బయటికి వెళ్ళిపోతున్నారని స్పృహ తెచ్చుకుని సత్యం కూడా బయలుదేర బోయినాడు. స్టాలుదగ్గర దాహం తీర్చుకుని పోవాలని వెనుదిరిగి అంతలో ఆగిపోయినాడు.

ఆ అమ్మాయి కూర్చున్న కుర్చీపక్క కుర్చీమీదను పర్సూ, పుస్తకమూ అతన్ని ఆకర్షించి, గమన నిరోధము కలుగచేసినాయి.

సంశయించనన్నా లేదు. అవి ఆమెవేనని ఎలాగో వాటిని చూడగానే తోచింది.

చేయాలని చేసిందో, నిజంగానే మరచిపోయి వదలిపెట్టిందో అని అయినా ఆలోచించలేదు. వాటిని పుచ్చుకుని ముందుకు దుమికేశాడు. డ్రింక్ సంగతే తలపెట్టలేదు. చెంగుచెంగున రెండు మూడు అడుగులలో బయటికి వచ్చేసి ఆమెకోసం అంతటా కలయ చూశాడు.

ఉప్పొంగిపోయాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయిందేమో అన్న భయం మాయమైంది. ఆ అమ్మాయి అప్పుడే కారులోకి ఎక్కబోతున్నది.

సంశయించకుండా సమీపించాడు. అంతలో సిగ్గు అడ్డుపడ్డది. ఎలా పలుకరించాలో తోచక అక్కడే నిలుచున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి అతనివైపు చూసింది. నవ్వుతూ పలుకరించి అని అంటుకున్నది.

ఆమెవంక చాలాసేపు చూశాడు. ఆమె చూపుకు, ఆ కటాక్ష వీక్షణాలకి ఆగలేక తల వంచుకున్నాడు. అప్రయత్నంగానే పుస్తకంమీద 'మంజరి' అన్న పేరు గమనించాడు. తరువాత ఆ పుస్తకం లీసాడెల్మారు రచించిన 'అల్లరిపిల్ల' అని గుర్తించాడు. ఆవేళ చూసిన ఫిలిమ్ ఆ కథే!

చిరునవ్వు వీడకుండానే కనుసైగతో ఒక చూపుతో అతన్ని ముగ్ధునిచేసి సెలవొసగి ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిపోయింది. సత్యం తన తెలివితక్కువకు నిందించుకుంటూ నడచిపోయినాడు.

చాలారోజు లయిపోయినాయి. 'మంజరి' మళ్ళా కనబడనేలేదు సత్యానికి. కాని కనబడదనే నిరాశ మాత్రం కలగలేదు అతనికి. మొదట చూసినప్పటినుంచీ కూడా ఎందుకనో కాని ఆమె తన జీవిత కుసుమాన్ని, ఆ మధుసౌరభాన్ని మరులుకొని మత్తిలే మధుపాంగనగా అవుతుందని ఆశ కలిగింది. ఎంతకాలము కనబడకపోయినా ఆమెను మరువలేకపోయినాడు. ఆ ఉత్సాహమూ పోలేదు.

.... సర్కసు ఆవరణలో అనేక వినోదలీలలు జరుగుతున్నాయి. సత్యం అందరితోబాటు తాను కూడా మెర్రీ గో రౌండులో ఎక్కాడు. అన్ని సీట్లలోను చాలా వరకూ దంపతులు కూర్చున్నారు. సత్యం ఒక్కడే రతీ విరహ మనుభవిస్తున్న రమాకుమారుడిలాగా ఒంటరిగా ఉన్నాడు.

.... కనబడుతుందనుకోలేదు. ఆవేళ అంత భాగ్య మబ్బుతుందని ఆశపడలేదు.

కాని మంజరి ఆ చక్రభ్రమణంలో అతనికి కొంచెము క్రిందుగా అతనిలాగే ఒంటరిగా కనిపించింది.

ఆగకపోతే ఆ ఆవేశంతో దుమికేవాడేమో తెలియదు. దిగగానే జనాన్ని తోసుకుంటూ ముందుకు పోయినాడు. మంజరిని సమీపంలోనే కలుసుకున్నాడు.

అమె కూడా ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్లు అక్కడనే నిలుచున్నది. సత్యం ఆమెను చూడగానే మంజరిని తప్ప మిగతా అక్కడున్న అందరినీ, తా నస లెక్కడున్నదీ మరచిపోయినాడు. తనివితీరా ఆమెవంక చూస్తూ, అమె కోమలకర పల్లవాన్ని అందుకుని చాలా నాజూకుగా 'మంజరీ' అని పలుకరించాడు.

ఆ అమ్మాయి అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడలేదు, అతని చేయి వదిలించుకోలేదు. ఏమీ మారు పలుకలేదు. కాని, ఆ చూపులో అమె అహ్వానాన్ని సత్యం అందుకున్నాడు.

అదీ వారిరువురి మొదటి ప్రణయయామిని!

4

"సత్యం !"

....అప్పటికి మూడురోజు లయింది అతడు మంజరిని చూసి. రోజూ ఎన్ని సారులు ఫోనుచేసినా జవాబు చెప్పకుండా తప్పించుకుంటున్నాడు. ఒకటి రెండు మారులు, అమె చూడడానికి వచ్చినా నౌకరుచేత లేడనిపించి ఆమె సందర్శనాభాగ్యం కూడా — చేయలేక చేయలేక ఎంతో వేదన పడుతూనే — లేకుండా చేసుకున్నాడు. మధ్య మధ్య మనసు చలించేది. మంజరిమీది ప్రణయావేశంలో మోహినిని సాపుగా మరచిపోయేవాడు. కాని, మనసు దిటవుపరచుకుని మంజరిని వదలి, తన భార్య మోహినిని చూడవలెనని పోవ సంకల్పించుకున్నాడు.

ఆరుగంటలు దాటింది. సత్యం ఆవేళ మెయిలుకు బయలుదేరవలెననే నిశ్చయంతో సామాను సర్దుకుని సిద్ధంగా ఉన్నాడు. భోజనానికి వెళ్ళిరాబోతూ ఎదురుగా బల్లమీద ఉన్న మంజరి ఫోటోను చూడకూడదని పెనుగులాడుతూనే చూస్తూ నిలువబడినాడు. తెలియకుండానే సమీపించి దాన్ని అందుకుని ముద్దిడ బోతున్నాడు.

మంజరి సాక్షాత్కరించింది.

ఆమె పిలుపు విని సంతోషంగా తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వుతూ గుమ్మంలో నిలుచుని ఉన్నది.

సత్యాన్ని కదిపి కౌగలించుకున్నది. బాహులతను అలా పెనవేసి, అతనివంక చూస్తూ, "సత్యం" అని మళ్ళా పలుకరించింది.

అతడు ఆమె కౌగిలి వదలించుకోబోయినాడు. కాని, మంజరి ఆ ప్రయత్నాన్ని గమనించి మరీ పెనవేసింది.

"ఎందుకూ సత్యం!" అన్నది.

మంజరివైపైనా చూడకుండా బలవంతాన ఆమెను విదిలించుకుని బిరబిర నడచి పోయి సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ఆమె ఒక నిమిషం అతనివంక చూసి తాను కూడా అతని సరసనుజేరి మీద చేయివేసి సత్యం ముఖం తనవైపు తిప్పుకుంటూ, "ఎందుకూ అంత కోపం" అని లాలనతో అడిగింది. సత్యం బదులు చెప్పలేదు.

కొంచెం సేపటి వరకూ ఇరువురూ మాటాడలేదు.

ఆమె "భోజనం చేయవూ?" అని మరల కదిపింది.

సత్యం "ఉహూ" అని తల ఊగించి మళ్ళా మౌనముద్ర వహించాడు. మంజరి ఊరుకోలేదు.

"నేను కూడా నీతో భోజనం చేస్తాను. ఎంత కాలమైందో కులాసాగా ఇద్దరమూ ఒకచోట కలిసి తిని. ఫోను చెయ్యి హోటలుకు" అన్నది. సత్యం ఏమను కున్నాడో ఫోను దగ్గరికివెళ్ళి గర్జిస్తూ హోటలువానికి ఆజ్ఞాపించాడు. మళ్ళా తిరిగివచ్చి మామూలుచోట కూర్చున్నాడు.

మంజరి అతనికి సిగరెట్టు అందించింది. ఆమె ప్రసాదించిన వెలుగుతోనే అంటించుకున్నాడు. సగంవరకూ ధూమపానం ఆస్వాదించాడు. అంతలో తటాలున ఆమెవైపు తిరిగి "మంజరీ" అన్నాడు.

ఆమె తల ఊపింది ఔనని.

"నేను వెళుతున్నాను" అని తడబడుతూ, ఇంకా ఏమో చెప్పబోయి మళ్ళా ఊరుకున్నాడు.

ఆమె ఈ విభ్రమాన్ని గమనించినా ఏమీ చూడనట్టుగానే—"ఎక్కడికి?" అని సరసంగా, సావకాశంగా అడిగింది. సత్యం ఊరుకున్నాడు. కాని, ఆమె గ్రహించి "మోహిని దగ్గరకా?" అని మళ్ళా అడిగింది.

"అవును !"

"ఎప్పుడు వెళతావు ?"

"ఈవాళే"

మంజరి ఓ క్షణం ఏమీ అనకుండా ఊరుకున్నది. తరువాత "పోనీ రేపు బయలుదేరరాదూ" అని అందుకున్నది.

"ఉహుం"

"వల్లకాదు"

"నీ యిష్టమా ?"

"కాదు"

మంజరి మళ్ళా అతన్ని కౌగిలితో తనవద్దకు లాక్కుని "చూడు సత్యం! నేను ఆ మాత్రం కోర తగనా?"

"నేను వెళతాను"

"ఈ ఒక్కరోజు"

"ఉహుం"

మంజరి అతన్ని వదిలి దూరంగా నిలుచుని "సరే" నని వెళ్ళిపో ప్రయత్నం చేసింది. సత్యం ఒకదాటున ఆమెకు అడ్డమై పరిష్వంగంలో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తూ "మంజరీ! నిన్ను వదలలేను" అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని చూడకుండానే "వద్దు వెళ్ళు" అని వదలించుకున్నది.

"వెళ్ళను."

"తప్పదు వెళ్ళాలి."

"మంజరీ! నీకు న్యాయమేనా ?"

"ఆ!"

"ఉండవూ"

"ఏం!"

మంజరి అతన్ని తేరిచూస్తూ "మోహిని వస్తుంది కాదూ" అని నవ్వి, ఇక అక్కడ ఆగకుండా క్రిందికి దిగిపోయింది.

కారు చప్పుడయింది.

సత్యం భోజనంమాటే మరచిపోయి స్టేషనుకు బయలుదేరాడు.

5

మెయిలు ఆవేళ కొంచెం ఆలస్యమయింది.

మంజరి కారులో కూర్చుని, సత్యం ఎప్పుడు వస్తాడా అని ఎదురు చూస్తూంది. క్రిందటిరాత్రే వస్తున్నానని టెలిగ్రాం యిచ్చాడు. బయలుదేరుతాడని తెలుసు. ఒక్కడే తయారవుతాడని కూడా తెలుసును.

మెయిలు ఆగింది. రైలులో ఉండగానే సత్యం, మంజరిని చూశాడు. దిగి తిన్నగా వచ్చి ఆమెప్రక్క కూర్చున్నాడు. పోర్టరు సామాను తెచ్చి వెనుక వేశాడు.

మంజరి కారు స్టార్టు చేసింది.

ఇంటికి జేరుకున్నారు. త్రోవలో సత్యం ఏమీ మాటాడలేదు. మంజరి అతన్ని పలుకరించనూ లేదు.

"ఏమోయ్ సత్యం! ఎప్పుడు రావడం!" అని మంజరి అన్న హాలులో ఎదురై కుశలమడిగినా, ఆ మాట వినిపించుకోకుండా తిన్నగా లోపలికి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరీ, ఆమె అన్నా ఒకరి నొకరు సాభిప్రాయంగా చూసి నవ్వుకున్నారు.

స్నానాదికములు ఆచరించి సత్యం కాఫీ పుచ్చుకుంటున్నాడు. మంజరి అతని సరసను నిలుచుని ఉన్నది. కొంచెం త్రాగిన తరువాత సత్యం వారిస్తున్నా లెక్క చేయకుండా కప్పు మరల నింపుతూ "సత్యం!" అన్నది. అతడు ఆమెవైపు చూశాడు.

"మోహిని ఏదీ?"

"రాలేదు."

"ఏం?"

"ఏమో, ఇదుగో మంజరీ, నీవు ఇక ఆ మాట ఎత్తవద్దు."

"ఎందుచేతనో!"

"మోహిని నా భార్యకాదు."

మంజరి నవ్వింది. సత్యం అది గమనించకుండానే "నా మీద ఆ అమ్మాయికి ప్రేమలేదు. ఇష్టం లేదు."

"నీకు ఎలా తెలుసూ?"

"ఆ మాత్రం తెలియని పసిపాపనా? నాతో మాటాడటానికే ఇష్టంలేదు మోహినికి."

"సిగ్గుపడిందేమో?"

"సిగ్గు అయితే హద్దు ఉంటుంది. మరి వైముఖ్యానికి?"

"నీతో అసలు మాటాడనే లేదా?"

"ఉహుం"

"పోనీ, కనబడిందా?"

"మొదటి రోజున."

"తరువాత —"

"అంతర్ధానమయింది."

"వెతకలేక పోయినావా? ఎవరినీ కనుక్కోలేకపోయినావా?"

"ఎందుకులెస్తు మంజరీ! అంత ఇష్టంలేని ఆ అమ్మాయిమీద హక్కు ఉన్నదీ కదా అని అధికారం చెలాయిద్దామనిలేదు. కులాసాగా ఉండనీ!"

"చాలా సరసంగా ఉన్నది."

"మరి, ఏం చేయనూ?"

"నీ భార్యకాదూ?"

"అవును అగ్నిసాక్షిగా. కాని, మనసు...."

"నీమీదనే ఉన్నదేమో?"

"పాపం! నామీద మనసుతోనే నేను కనబడగానే కంటికికూడా కనబడకుండా పోయింది."

"అయితే, ఆ అమ్మాయి సంగతేమిటి?"

"ఆమె యిష్టం."

"నీ అభీష్టమో?"

సత్యం జవాబు చెప్పకుండా ఆమెవంక చూశాడు. ఆమె నవ్వింది.

.... సాయంకాలందాకా ఎలాగో వేగిరించారు యిద్దరూను. తిరిగి తిరిగి మంజరి ఇంటికే చేరుకున్నారు.

— వెన్నెల బాగా వచ్చింది. మంజరీ, సత్యం తాంబూలా లేసుకుంటూ కూర్చున్నారు.

"చూడు సత్యం, మరి మోహినిమాట...."

"నీకెందుకూ?"

"ఎందుకోలే. నీకు మోహినిమీద ప్రేమ ఉన్నదా?"

"నీమీద."

"సరేలే. మోహినిని చూడాలని లేదూ?"

"ఉహూఁ"

"అబ్బ, ఇదిగో ఇలా చూడు. నిజంగా...."

"చూడాలనే ఉంది....కాని...."

మంజరి నవ్వింది. సత్యం ఏమీ అర్థంకాక ఆమెవైపు చూసి .... తరువాత క్రమంగా ఆశ్చర్యపడిపోయినాడు! మోహిని ఎదురుగా తలవంచుకుని నిలుచుని ఉన్నది.

మంజరి నవ్వు ఆపకుండానే "చూడు, ఎంత బాగున్నదో. మోహినీ! ఇంకా కొంచెం ముందుకురద్దూ. ఈ పెళ్ళి కొడుకు సరిగా చూస్తాడు" అన్నది. సత్యం తెల్లబోయినాడు. మంజరి మోహినిని దగ్గరకు రమ్మని సైగచేసింది. ఆ అమ్మాయి లజ్జాభారంతోనే నెమ్మదిగా అడుగులిడుతూ వచ్చి, మంజరి ప్రక్కను నిలుచుని, ఆమె బలవంతానా ఒదిగి కూర్చున్నది.

"మోహిని మా చెల్లెలు" అన్నది మంజరి. సత్యం అర్థంకాక ఆమెవంక చూశాడు.

"అవును చెల్లెలే. మా అమ్మ చెల్లెలి—మా పినతల్లి కూతురు...."

"నీవు మరి...."

"మరీలేదు గిరీలేదు. నాకన్న ఎంత చక్కగా ఉందో చూడు. పాపం పలుకరించ లేదట. నీవు పలుకరించావు కాదూ?"

"మంజరీ !"

"నాకు తెలుసునులే, పలుకరించలేదని పారిపోయి యిక్కడికి వచ్చేశావు. మోహినికోసం నిన్ను నా వాడినిగా చేసుకున్నాను. మళ్ళా ఆమెకోసం వెళ్ళి, ఈమారైనా పలుకరించలేవూ....కనబడలేదేం! ఎక్కడి కక్కడ నీవు వచ్చావుకదా అని కాళ్ళకు అడ్డం తగలాలేం? అంత ప్రేమ ఉన్న భార్యకోసం ఎక్కడ వెదుకాలో తెలియదూ?"

మోహిని తలయెత్తి చూసి నవ్వింది. మంజరి "మరలా మోహినీ అని పిలు, వింటాను. ఎంత చక్కగా పిలువగలవో?" అని నవ్వింది.

సత్యం ఎటూ చూడకుండా లేచి ఎక్కడికో పోబోయినాడు. ఏమో!

మరో క్షణంలో తెలివి తెచ్చుకుని చూసి మోహిని కౌగిట నున్నానని తెలుసు కున్నాడు. ఆమె అతని పెదవికోసం వెదుకుతూ "సత్యం!" అని కోమలంగా పలుక రించింది. సత్యం పరవశుడై పోయినాడు.

.... మంజరి యెక్కడనుంచో నవ్వుతూంది.